

COMUNICACIÓ

Sr. Dani Carmona: *La cultura no humana*

La cultura aparegué a finals del Miocè en un grup de primats de la superfamília dels hominoideus, com a estratègia adaptativa, resultat d'una pressió medioambiental que afavorí aquells grups més organitzats. Les proves que tenim actualment per demostrar aquest fenomen es basen en l'observació dels primats més propers a nosaltres, els ximpanzès, en els quals s'hi pot apreciar certa activitat cultural. Argumentem aquest fenomen assumint com a cultura aquell complex d'activitats adquirit per un individu com a membre d'una societat estructurada, on hi ha diversitat i variabilitat en les conductes dels seus individus i que disposa d'una certa constància per tal d'assegurar-se la transmissió a través de les generacions.

J. Sabater Pi, Jane Goodall, Franz de Waal i molts d'altres mostren com aquests animals viuen en societats perfectament organitzades, com són capaços de construir eines i utilitzar-les amb certa llibertat individual, com aquesta conducta és apresada i transmesa de pares a fills i com disposen de moltes altres capacitats agrupades en el que s'anomena "model conducto-cultural hominoideu": capacitats compartides amb els humans.

Així doncs, el fet que ens diferencia no és una qüestió quantitativa en la capacitat d'explotar les possibilitats del fenomen cultural. Aquesta distància començà a principis del Pliocè com a conseqüència de la diferència en estímuls externs, que propicià evolucions separades en grups aïllats de dryopitecins, sortint-ne afavorida la línia homínida gràcies a la major riquesa en biotips de l'ecosistema en què vivim.